ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ — 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ — БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 217. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЛИСТОПАДА 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 19, 1975 No. 217. VOL. LXXXII.

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ПРОГОЛОСИВ НА ГРУДЕНЬ ДНІ І ТИЖДЕНЬ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

Вашінгтон. — Президент Джералд Форд окремою проклямацією, датованою 5-го листопада, проголосив тиждень від 10-го грудня Тижнем Людських Прав і в цьому тижні 10-го грудня Днем Загальної Деклярації Людських Прав, а 15-го грудня Днем Хартії Прав. У Проклямації сказано:

ПРОКЛЯМАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА ЗСА

As the United States of America looks forward to the two hundredth anniversary of our Nation's independence next July, it is appropriate that we pause and reflect on the principles of self-government that underlie our society and continue to nourish it.

Embodied in our great national documents — the Declaration of Independence, the Constitution and the Bill of Rights — are the imperishable ideas that all men are created equal, that they are endowed with unalienable rights of life, liberty, and the pursuit of happiness, and that it is the people of the United States themselves who have ordained and established the government which serves us all.

The Founding Fathers could not foresee in detail the threats to liberty that might arise as the Republic grew, but they had the wisdom to know that threats would appear and that the people must be protected against them. When the new Constitution was being discussed in 1787, Thomas Jefferson complained in a letter to James Madison of the absence of a Bill of

В час, коли З'єднані Стейти Америки очікують відзначення в наступному липні двохсотлітньої річниці незалежности нашої Нації, годиться зупинитися та призадуматися над принципами самоуправління, на яких базоване наше суспільство та які продовжують живити його.

Наші важливі національні документи — Деклярація Незалежности, Конституція і Хартія Прав — містять в собі невмирущі істини, що всі люди створені рівними та обдаровані невід'ємними правами на життя, свободу й здобування щастя та що це сам народ З'єднаних Стейтів покликав і встановив уряд, який служить нам всім.

Батьки-основоположники не могли в подробицях передбачити всіх загроз для волі, які могли виникнути протягом розвитку Республіки, але вони мали мудрість, що такі загрози таки виникнуть та що народ мусить бути захоронений від них. Коли в 1787-му році обговорювали нову Конституцію, то Томас Джефферсон в листі до Джеймса Медісона ви-

(Закінчення на стор. 2-гій)

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ ВІДБУЛА НАРАДИ, ВІДЗНАЧИЛА 25-ЛІТТЯ

Елленвілл, Н. Й. (ід). — В суботу і неділю, 15-16 листопада, тут на Оселі СУМА відбулася річна конференція - пленум Спілки Української Молоді Америки з участю 82-ох представників поодиноких Осередків з Америки.

Під час дводенних нарад також відзначено бенкетом 50-ліття створення СУМ-у.

Після відкриття конференції головою Головної Управи СУМА Мирославом Шміґелем, представники Осередків прочитали звіти з минулорічної діяльности. Між звітодавцями були голови Осередків з Асторії, Ню Гейвену, Рочестеру, Парми, Бруклину, Віллимантику, Гартфорду, Пассейку, Бостону, Філядельфії, Детройту, Джерзі Ситі, Йонкерсу, Клівленду, Боффало, Ютики, Трентону, Ню Йорку, Чікаґо, Ірвінґтону, Мінеаполісу, Сиракюз та Балтімору.

Після звітів члени Головної Управи та представники Осередків забирали голос в дискусії. Найбільш пекучою темою нарад була справа членства та виховання молоді. Чотири аспекти побільшення рядів СУМА були обговорені, між ними: заклики до Батьківських комітетів, щоб вони також старалися притягати людей до Батьківських комітетів і з тим до СУМА, відповідна реклама в українській пресі, створення самодіяльних гуртків та організування сумівців з-поміж дітей і юнаків давніших поселенців. Також обговорено господарські і фінансові справи, табори, мистецькі імпрези, зовнішні та політичні акції і участь у святкуваннях 200-ліття Америки. Мґр Євген Гановський, голова Головної Виховної Ради, поінформував про підготову до однотижневого спільного табору всіх українських молодечих організацій у Вашінґтоні наступного літа. Євгенія Кузьмович, 2-га заступниця голови, подала інформації про Світовий злет СУМ-у, який відбудеться на сумівській оселі „Верховина" біля Монтреалю під час літньої Олімпіяди в 1976 році.

Біля 350 гостей взяли участь у святочному бенкеті в суботу вечором в новозбудованій „світлиці". Головну доповідь під час бенкету виголосив мґр Гановський, насвітлюючи факти та обставини створення СУМ-у 50 років тому. М. Шміґель відкрив бенкет вступним словом та передав дальше ведення програми Ігореві Длябозі.

З усними привітами виступили: п-і Неоніля Сохан, Пласт; Андрій Соколик, Г. У. ООЧСУ; п-і Марія Василик, Г.У. ОЖ ОЧСУ; п-і Барусевич, СУА; Володимир Сохан, головний секретар УНС, який від імени Головного Уряду УНС передав на руки п. Шміґеля ювілейний дар в сумі 1,000 дол.; Богдан Казанівський, СУК „Провидіння"; Богдан Мороз, Українська Народна Поміч, Михайло Ковальчин, б. Вояки УПА; мґр Іван Кобаса від Президії Ради культури при СКВУ, Зенон Галькович, 2-й Від. ООЧСУ, та Богдан Качор, кол. голова СУМ-у та Просвіти в Арґентині. Наспіло багато письмових привітів.

Мистецька програма, якою проводив мґр Теодор Воляник, включала виступи солістки сопрано нюйоркської опери Марти Кокольської-Мусійчук, при фортепіяновому акомпаніяменті д-ра Ігоря Соневицького, та монтаж - рецитацію сумівок з Ірвінґтону під проводом п-і Іванни Кононів.

Після бенкету відбулася забава.

Наради закінчено в неділю по обіді після намічення плянів на майбутнє.

Під час нарад Василь Харук влаштував виставку знімок та відзнак СУМА з нагоди 25-ліття смерти ген.-хор. Тараса Чупринки.

Нарадами проводила президія в складі: М. Шміґель — голова, мґр І. Кобаса — заступник та Марія Барна — писар.

ОДУМ ЗАПОВІДАЄ ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД У ДЕТРОЙТІ

Детройт (ДЮК). — В днях 28-30-го листопада ц.р. тут відбудеться Загальний З'їзд Об'єднання Демократичної Української Молоді в ЗСА та членів американського Коша Старших Виховників ОДУМ-у. З'їзд розпічнеться в п'ятницю, 28-го листопада, о год. 7:30 вечора в залі української православної катедри Св. Покрови при 21931 Евергрін вулиці. В рамках з'їзду в суботу, 29 листопада, о год. 12:30 по обіді, заходами ідеологічно-проблематичної комісії Ц.К. ОДУМ-у, відбудеться в Говард Джансон Мотор Ладж при 25100 Нордвестерн гайвей Конференція ОДУМ-у, присвячена сучасним проблемам української діяспори. В програмі конференції заплянованo дев'ять доповідей, по 15-ть хвилин кожна, на такі теми: Короткий огляд ідеологічних засад українських партій — Олексій Коновал (Чікаґо), Чи потрібні нам українські партії за межами України? — Олексій Пошиваник (Чікаґо), Роля ОДУМ-у в українському політичному житті — Леонід Ліщина (Торонто), Праця ОДУМ-у у світлі сучасного становища України — Юрій Смик (Детройт) та Андрій Шевченко (Самерсет), Чи корисно нам демонструвати проти мистців з України? — Надія Цибенко (Торонто), Чи варто одумівцям відвідувати Україну? — Олексій Шевченко (Самерсет), Що ми повинні робити тут в країнах нашого поселення, щоб допомогти українській справі? — Юрій Криволап (Балтімор), Оборона переслідуваних в Україні: методи та результати — Микола Мороз (Торонто) та До проблеми збереження української ідентичности — Анатолій Лисий (Міннеаполіс). Після доповідей, учасники конференції матимуть можливість обмінятися думками з доповідачами над порушеними темами. Вечором в суботу в катедральній залі відбудеться спільна вечеря та товариська зустріч учасників З'їзду і конференції з українським громадянством.

УКРАЇНСЬКИЙ ТАНЦЮВАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ НА ТЕЛЕВІЗІЇ

Мілвокі, Віск. (А. Г.) — В п'ятницю, 21-го листопада ц. р. український танцювальний ансамбль „Дніпро з Мілвокі, Віск., під керівництвом Миколи Прашка виступить на телевізійній ранній програмі „Тудей" станції НБС. Керівник танцювальної групи дасть коротке пояснення до програми. Згадана група виступатиме також на програмі „Голідей Фолк Фер", яка відбуватиметься в днях від 21 до 23-го листопада в Мілвокі. Кожного року на цій виставці одна з етнічних груп виступає на цій програмі.

ПРЕДСТАВНИК УВУ ВЗЯВ УЧАСТЬ У МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРЕЗИДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТІВ І КОЛЕДЖІВ

Бостон, Масс. (Д. Г.) — В днях 10-го до 13-го листопада ц. р. тут в готелі Статлер-Гілтон відбулася четверта конференція Міжнародної Асоціяції Президентів Університетів Світу. Темою цієї конференції було: „Нові напрямки у вищій освіті для двадцятьперчого століття". У конференції взяли участь 296 представників закладів вищої освіти, тобто президенти, ректори, міністри культури й освіти з різних країн та інші представники. Між учасниками мали численну перевагу представники університетів Японії, Південної Кореї та Націоналістичного Китаю. Другий чисельно найкраще був зарепрезентований бльок країн Африки. Із Західнього Світу були сильно зарепрезентовані ЗСА й Канада та поодинокі країни Европи. Із комуністичних країн були тільки представники Югославії і Польщі.

Конференція мала особливе значення для української спільноти, бо в ній взяв участь Український Вільний Університет. Офіційно УВУ репрезентував його ректор, проф. д-р Володимир Янів, і його ім'я та призвіще враз із довідкою УВУ були зазначені в програмі. Та з уваги на наглі адміністративні обов'язки в університеті в Мюнхені, ректор Янів не міг прибути на конференцію й його ім'я та прізвище враз Рудницький, професор порівняльної літератури на філософічному факультеті УВУ. Своєю участю в згаданій конференції УВУ бажав виступити на цьому світовому академічному форумі як представник української науки і тим самим ствердити факт існування української нації та її змагань за незалежну науку. Впродовж конференції проф. Рудницький, діючи згідно з інструкціями від ректора УВУ, інформував зібраних провідників академічного світу про УВУ, про його змагання за вільну науку для українців у їх рідній мові й про наукові досягнення Українського Вільного Університету. Відношення учасників конференції до представника УВУ було дуже прихилхне і приязне. Головно ректори університетів країн далекого Сходу були зацікавлені Українським Вільним Університетом і деякі із них добачували в УВУ певний модель університету майбутнього, тобто університету, до якого з'їжджаються студенти та професори з усіх частин світу і там, об'єднані зацікавленням наукою, працюють згідно з вимогами їхньої дисципліни.

Конференція Міжнародної Асоціяції Президентів Університетів була доброю нагодою поінформувати провідних науковців світу про українську проблему взагалі, а про УВУ зокрема. Український Вільний Університет цю нагоду в рамцях можливостей добре використав. Слідуюча конференція цієї Асоціяції відбудеться за три роки на якомусь іншому континенті.

КРАЙОВИЙ З'ЇЗД УЛАДУ СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ

Парма, Огайо. — В днях 28 і 29-го листопада ц. р. тут в Госпіталіті Інн (Ровд 77, Парма, Огайо) відбудеться 12-ий Крайовий З'їзд Уладу Старших Пластунів, участь в якому з правом голосу можуть взяти всі члени УСП. Реєстрація розпічнеться в п'ятницю, 28-го листопада о год. 10-ій рано. У програмі З'їзду: 200-ліття ЗСА і 100-ліття українського поселення, День Солідарности, Справи УСП в ЗСА. В п'ятницю увечорі для учасників і зацікавлених гостей відбудеться спільна вечеря з програмою.

СОВЄТИ НАЗИВАЮТЬ „ВУЛЬҐАРНИМ ФАЛЬСИФІКАТОМ" ЗВІТ МІЖНАРОДНОЇ АМНЕСТІЇ

Лондон, Англія. — Опублікований недавно звіт організації Міжнародна Амнестія, в якому сказано, що під теперішню пору бодай 10.000 політичних в'язнів перебувають в совєтських тюрмах і концентраційних таборах, викликав гостру реакцію совєтських чинників, які назвали цей 154 сторінковий документ „вульґарним фальсифікатом". Речники Міжнародної Амнестії опублікували листа Лева Н. Смірнова, голови Верховного Суду СССР, у якому він заявляє, що „ми не бажаємо спростовувати вульґарних фальсифікацій і наклепів на совєтську і соціялістичну законність".

У звідомленні Міжнародної Амнестії сказано, що авторитетні чинники Совєтського Союзу відмовились співпрацювати при виготовленні такого звіту, який, до речі, подає також список інших країн і кількість політичних в'язнів в них, і тому прийшлося виготовляти матеріял на підставі свідчень недавніх політичних в'язнів, які перебували в численних совєтських концтаборах. Звідомлення Міжнародної Амнестії появилося кількі днів після того, як амбасадор ЗСА Денієль Мойніген вніс на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй резолюцію, в якій закликається всі країни світу звільнити політичних в'язнів. Звідомлення, що має назву: „В'язні за переконання в СССР", містить тільки ті матеріяли, які раніше були сумлінно перевірені правниками і знавцями совєтської конституції та совєтського кримінального права. Міжнародна Амнестія з повною рішучістю відкидає закиди совєтських чинників, які намагаються зарахувати це видання до „антисовєтської пропаґанди".

Проф. В. Левіч виступив в обороні Сахарова

Москва. — Професор Веньямін Левіч, один з видатних совєтських учених і член Академії Наук СССР, виступив в обороні академіка Андрея Сахарова і засудив тих 72-х колеґ-членів Академії Наук, які осуджують Сахарова, закидаючи йому брак патріотизму і зраду батьківщини. „Академік А. Сахаров, тричі ґерой СССР, — говорить Левіч, — кількакратно нагороджуваний державними найвищими нагородами, зробив для прослави Совєтського Союзу більше, як якийнебудь інший совєтський вчений. Невже ж це не патріотизм?" — запитує в листі до президента Академії Наук СССР проф. А. Левіч. Левіч, який вже від довшого часу намагається безуспішно одержати візу на виїзд до Ізраїлю все ще є, з огляду на його високу репутацію, членом Академії Наук, як і А. Сахаров, хоч від них відсепарувалися інші вчені з огляду на особисту безпеку. У згаданому листі Левіч твердить, що на 72-х академіків, які підписали осуджуючого листа, був застосований тиск органів КҐБ.

У зв'язку з міжнародною акцію і протестами проти недопущення академіка А. Сахарова до Ослью і заявою самого Сахарова, що відмова нарушує Гельсінський договір, ТАСС опублікував спростування, в якому говориться, що це справа державної безпеки, і її ніяк не можна пов'язувати із започаткованою співпрацею між Сходом і Заходом чи Гельсінською деклярацією.

Еспанія намагається зламати спротив комуністів

Мадрід, Еспанія. — У зв'язку з пожвавленою активністю Комуністичної партії в Еспанії, центральне керівництво якої знаходиться поза кордонами, поліційні чинники провели численні арешти серед місцевих комуністів, намагаючись зламати спровив лівих ще заки він розрісся у більшу силу. В самому тільки Мадріді арештовано понад 40 членів Комуністичної партії, серед них багатьох ветеранів, які, як здогадуються, керували внутрішньою роботою комуністичних ячейок в столиці і більших містах Еспанії. Арештовано також відомого провідного діяча компартії Сімона Санчеса Монтеро, коли він потаємно хотів відвідати свою дружину, яка перебуває після операції в одному із шпиталів Мадріду. Сподіваючись скорої смерти голови еспанської держави генераліссімуса Франціска Франка, ліві елементи в Еспанії під керівництвом Комуністичної партії бажають використати ситуацію для відновлення, як це вони тверадять, „справжньої демократичної системи в Еспанії". Для поборення активности терористичних груп, до яких включають також басків, поліція одержала ширші повновласті і вона тепер може арештувати кожну підозрілу особу та держати її під арештом 10 днів, приготовляючи обвинувачуючий матеріял. Раніше таких повновластей поліція не мала.

Москва доставляє Сирії найновіші джети

Вашінґтон. — Американська військова розвідка інформує, що Совєтський Союз розпочав доставу найновіших джетів МІҐ-25 для Сирії. Перший ескадрон таких суперсонічних літаків вже прибув до Сирії, викликаючи страх в Ізраїлю, бо, згідно з ізраїльськими джерелами, Сирія має одержати 20 ескадронів таких джетових літаків найновішої конструкції, які вважаються за одні з кращих бойових машин. Літаками покищо пільотують совєтські летуни, які поспішно вишколюють сирійців в окремо організованій школі летунів. Американські офіційні чинники заявляють, що покищо немає загрози, що цією совєтською доставою буде змінений військовий балянс на Близькому Сході і на випадок нового зудару Ізраїль все ще може виграти війну з арабами.

ІНДУСТРІЯЛЬНІ КРАЇНИ ЗОБОВ'ЯЗУЮТЬСЯ СПІВПРАЦЮВАТИ

Після вершинних економічних нарад в Рамбвіє. На фото (зліва): британський прем'єр Геролд Вілсон, президент Джералд Форд і французький президент Жіскард д'Естен.

Рамбвіє, Франція. — У понеділок, 17 листопада, президент Джералд Форд і політичні лідери Франції, Великобританії, Західньої Німеччини, Італії та Японії закінчили тут 3-денну вершинну економічну конференцію та оприлюднили спільну заяву, в якій зобов'язалися співпрацювати для того, щоб запевнити дальшу відбудову їхніх економік і подбати, щоб їхній економічний розвиток був довготривалий. Таким чином, президент Форд, французький президент Валерій Жіскар Д'Естен, британський прем'єр Гаролд Вілсон, західньонімецький канцлер Гельмут Шмід, італійський прем'єр Альдо Моро та японський прем'єр Такейо Мікі у спільній заяві підкреслили, що головною економічною проблемою індустріялізованих демократій є загроза продовження рецесії. Для дальшого успішного поборювання рецесії, яка в деяких із цих країн вже закінчилася, а в інших добігає кінця, лідери погодилися співпрацювати в таких ділянках, як монетарна реформа, торговельні полегші, продовження відбудови економік, розв'язка енерґетичної проблеми та торговельні зв'язки з економічно недорозвиненими країнами. Спільна заява лідерів 6-ох індустріяльних демократичних країн не входить в подробиці щодо способів розв'язання всіх економічних проблем, але наголошує конечність співпраці між державами вільного світу, економіки яких тісно пов'язані між собою.

Французький президент Д'Естен заявив після оприлюднення спільної заяви, що найважливішим досягненням вершинної конференції було те, що вона взагалі відбулася, бо тепер існує світова економічна криза, яка заторкає щоденне життя громадян тих країн. Президент Форд сказав, що населення індустріяльних демократичних держав тепер може передбачувати, що збільшиться кількість затруднень, зменшиться інфляція та існуватиме атмосфера більшої економічної стабільности.

У спільній заяві лідери 6-ох індустріяльних країн вільного світу зазначили, що бажають „поліпшити торговельні відносини із соціялістичними державами", тобто, країнами комуністичного бльоку, бо вважають, що такі торговельні зв'язки є дуже важливим складником теперішньої політики детанту.

ВЕЛИКА ГРОМАДА СУПРОВОДИЛА НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК СВ. П. ВОЛ. ЛАСОВСЬКОГО

Ню Йорк (І. З.) — Минулого четверга і п'ятниці, 13 і 14-го листопада, велика українська громада цієї світової метрополії, зокрема багато мистців і діячів культури, участю у панахиді та в похороні супроводили на вічней спочинок померлого нагло на розрив серця в понеділок, 10-го листопада, св. п. Володимира Ласовського, визначного гуманіста, маляра, мистця слова, великого патріота, ідеаліста, ентузіяста усіх мистецтв, неструдженого організатора і пропаґатора усіх проявів української культури, есеїста на громадські і мистецькі теми, ініціятора і голову Ради для Справ Культури при СКВУ, а передовсім людину кришталевого характеру і вірного приятеля.

В четвер, 13-го листопада вечером, при великому здвизі скульпторів, малярів, мистців слова, музик, співаків, артистів, архітектів та любителів мистецтва і численних приятелів та численної громади в заповненому квітами похоронному заведенні відправили панахиду о. Іван Ткачук і о. Лаврентій Лавренюк. Співав чоловічий хор „Думка" під орудою мґра Леонтія Крушельницького. Промовляли б. прем'єр Юліян Ревай від Ради для Кулькурних Справ при СКВУ, мистець проф. Петро Андру-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Помер св. п. Антін Климишин, піонер УНС

Асторія, Н.Й. — Уряд Братства св. Миколая, 5-го Відділу УНСоюзу, інформує, що в понеділок, 17-го листопада ц.р. помер тут на 84 році життя св.п. Антін Климишин, один з основників цього Відділу, який, бувши понад 50 років членом Братства, виконував в уряді функції фінансового секретаря, касира, заступника голови, опікуна хворих та інші. Покійний приїхав до ЗСА після Першої світової війни із села Сівка, Калуського повіту в Західній Україні, і відразу включився в організоване життя української громади та був активний в ньому до кінця свого життя. Осиротив дві дочки, сина, 11 внуків і 14 правнуків. Дочка Маріянна дуже активна громадянка в Асторії в церковних і світських організаціях та в УНСоюзі, де вона виконує функції касира в теперішній Управі.

Похоронні відправи відбудуться 18 і 19 листопада в похоронному заведенні Квіни на Бродвею і 36-й вулиці в Асторії, а у четвер, 20-го листопада з церкви Чесного Христа на цвинтар св. Михаїла.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тиждень Людських Прав

Президент Джералд Форд видав Проклямацію, проголошуючи середу, 10-го грудня цього року, Днем Людських Прав, понеділок, 15-го грудня, Днем Хартії Прав (Білл тл Райтс) і цілий тиждень, що починається 10-го грудня, — Тижнем людських Прав, закликаючи нарід З'єднаних Стейтів Америки „протягом надходячого 200-річчя застановлятись над принципами волі і справедливости, проголошених Хартією Прав та Універсальною Декларацію Людських Прав, та черпати з них як з найліпшого засобу для забезпечення постійного прогресу нашої Нації".

Повний текст президентської проклямації поданий в англійському оригіналі й українському перекладі на іншому місці в цьому числі. Все сказане в цій Проклямації незвичайно важливе й актуальне, а для нас, українців, з уваги на страшну долю нашого народу на поневоленій рідній землі, має ще додаткову вартість те, що в цій проклямації сказано в „міжнародній спільноті". Президент Форд зацитував слова Медісона, головного промотора американської Хартії Прав, про те, що, як ці права будуть включені в конституції, тоді „незалежні трибунали справедливости в особливий спосіб вважатимуть себе сторожами тих прав; вони будуть непорушним заборолом кожної узурпації влади в законодавчій чи виконавчій" частинах уряду. Виходячи з цього власного великого досвіду, Америка, — каже президент Форд, — також в міжнародній спільноті респектує та опирається на Універсальну Декларацію Людських Прав, „як на основне ствердження принципів, які знову потверджують віру в гідність людини та вартість людської особи, як також в рівні права чоловіків і жінок, як фундамент волі, справедливости і миру в світі".

З'єднані Стейти Америки вже частинно після Першої і зокрема після Другої світових воєн прийшли до переконання, що вже жадна країна і навіть жаден континент не може бути „островом" у тому сенсі, щоб турбуватись виключно своєю власною долею політичною й економічною. Післявоєнний Плян Маршалла і з'ясована президентом Кеннеді „міжнародна взаємозалежність" остаточно закінчили американські тенденції до ізоляціонізму в цих двох важливих ділянках, політичному й економічному. Взаємозалежність поступово поширювалась на науковий сектор, на досліджування космосу і остаточно мусить завершитись та вже теоретично завершилася в гуманітарній ділянці пошанування людських прав. З'ясував це дуже виразно американський амбасадор Мойніген, зголосивши в Об'єднаних Націях проект резолюції про негайне і беззастережне звільнення всіх політичних в'язнів у світі. При цій нагоді він сказав, що коли б ми не звернули уваги на порушування людських прав в будь - якій одній країні, то це так само, якби ми ними взагалі не цікавились.

Очевидно, що від теорії і закликів до дійсности ще далека дорога. Але факт, що справа людських прав в кожній країні починає бути міжнародною проблемою мимо всіх совєтських зусиль, щоб таке міжнародне зацікавлення людськими правами закваліфікувати як „втручання у внутрішні справи", дає нові надії тим, кому цих прав відмовляється, та нову заохоту для тих, хто ці права обороняє.

Мавши це на думці, наші громади повинні якнайактивніше включитися у відзначення проголошених президентом Фордом Днів Хартії Прав і Універсальної Декларації Людських Прав в Тижні Людських Прав.

Корисний почин

Вершинну триденну економічну конференцію, яка проходила в Шато де Рамбвіє біля Парижу від суботи, 15 листопада, до понеділка, 17 листопада, і в якій взяли участь президент Форд та політичні лідери Франції, Великобританії, Західньої Німеччини, Італії і Японії, треба вважати важливим почином індустріяльних країн вільного світу, бо ця конференція мала на меті не тільки обговорити деякі спільні економічні проблеми, але також до великої міри вплинути на політичне майбутнє вільного світу. Як сказав державний секретар Генрі Кіссінджер ще перед початком конференції, встановлення кращих економічних відносин між ЗСА і союзниками повинно причинити довір'я населення країн вільного світу, що демократичні держави спроможні визначувати і контролювати свою майбутність.

Конференція в Шато де Рамбвіє була економічно-політичною. Хоча вона за три дні не могла полагодити всіх розбіжностей між заступленими там індустріяльними країнами щодо економічних питань, то вона вказала, що лідери цих країн можуть і часто повинні відбувати такі вершинні конференції, як також конференції на міністерському рівні, та ще раз підкреслила, що економічна та політична майбутність вільного світу вимагають якнайтіснішої співпраці між всіми демократичними країнами. Брак такої співпраці може мати катастрофічні наслідки у політичній та мілітарній сферах. Економіки держав сьогодні так залежні одна від одної, що тільки спільні зусилля можуть розв'язати різні економічні проблеми та запобігти політичному та військовому послабленню Заходу. Хоча ЗСА надалі залишилися найсильнішою потугою з економічної точки зору, то Америка нині самочинно не може розв'язати проблем всіх індустріяльних демократій. Цілком інакше виглядала ситуація після Другої світової війни, коли своїм Пляном Маршалла ЗСА могли поборoти всі економічні проблеми країн Західньої Европи та відбудувати їхні економіки. Сьогодні жадна держава вільного світу не може цілком задовільно розв'язати своїх власних економічних проблем без співпраці інших країн. Це не значить, що всі подробиці щодо економічних рішень уряду даної держави мусять бути схвалені на вершинних конференціях країн вільного світу, але важливі питання, які можуть мати вплив на економіку, а заразом політичну та військову стабільність демократичного блоку таки повинні бути обговорені на вершинних конференціях.

У цьому значенні триденна вершинна конференція в Шато Рамбвіє була важливим почином. Такі вершинні конференції, попереджені належно підготовою, повинні відбуватися часто і рішення цих конференцій повинні бути зобов'язуючими для всіх учасників. Ще частіше повинні відбуватися конференції на міністерському рівні. Тільки збільшена співпраця на економічному відтинку може запобігти послабленню вільного світу у політичній та мілітарній сферах.

Любов Коленська

ЛЮДИНА І ЇЇ МАЙБУТНЄ

Виглядало б, що ступнево, з кожним роком, кожним днем і кожною хвилиною світ котиться у провалля, у рокований йому загибель... До цього явища не причинився ніхто інший, тільки сама людина, яка в захопленні сучасними здобутками технології не добачувала... бумеранґу, який коротко для неї повернеться до неї — несвідомого творця майбутньої трагедії. Цю тему порушує емеритований професор Рокефеллерського університету, мікробіолог та експерименталіст у біології, Рене Дюбуа, написавши в „Ню Йорк Таймсі" статтю п. н. „Тенденція — не є призначенням". Автор її, проаналізувавши проблему, намагається знайти розв'язку з трагічного положення, в якому внезабарі може знайтися людство.

Рене Дюбуа пише, що в 1575 році, 400 років тому французький вчений Люї Ле Рой опублікував наукову працю, в якій він виказує затривоження переворотом, спричиненим соціяльними і технологічними змінами — новинами цього часу, якому пізніше дано назву Ренесансу. У своїй книзі він написав: „Сьогодні все сплутане, знищене і нiщо не дiється як повинно". Процитувавши слова Люї Ле Роя, проф. Дюбуа запитує: „А хіба й нині, ми не відчуваємо, що людство зійшло з правильних рейок? Ми маємо причину побоюватись, що життьові умовини наших нащадків будуть куди гірші, ніж наші. Незадовго наша земля навантажиться перенаселенням, а її земні ресурси вичерпаються.

Занечищене повітря зруйнує довкілля, а клімат знищить здоров'я людини. Прогалина поміж бідними і багатими збільшиться і доведе розлючених і голодних людей до крайнього розпачу, і не дивовижа, якщо це викличе атомову війну, як засіб шантажу. Це прийде невідклично в наслідок надмірного приросту населення і технологічного розвою, очевидно тільки тоді, якщо тенденція цього часу продовжуватиметься, а і тоді наслідки можуть бути дуже поважні.

І правдоподібно звіринний світ не зможе втекти від аподиктичности біологічної еволюції, у нього немає вільного вибору — він підпорядкований, проте людина є наділена свободою біологічної еволюції, у неї болі і розум. Тому для людства тенденція не мусить бути тільки сліпим призначенням, очевидно тоді, коли воно відізвеcться способом раціонального думання.

У минулому різні катаклізми зненацька заскакували людей уже в обличчі існуючої проблеми, з якої вже запізно було вийти. Сьогодні людина, зрозумівши загрозу від існуючої тенденції, заздалегідь шукає рятунку. Сьогодні вона бачить марниво небезпеки у майбутньому і хоче запобігти лихові. Однією з наймодніших інтелектуальних ігор цього часу — це гра уяви, тобто як виглядатиме „майбутній шок", якщо спосіб життя людини буде змінений або нею самою, або силами природи. Це проявляється у формі панелів, фільмів, книжок і на телевізорі — фантастичними монтажами, створеними на підставі теперішніх умовин і проявів життя, з прогнозами на будуче. Це вже відкриває надію — люди бо обмірковують проблеми, застановляються, шукають розв'язки, хочуть зарадити всесвітнім катаклізмам, що становить вже не таку велику правдоподібність знищення світу.

Взимку 1917-1918 року з несамовитою швидкістю по цілому світі поширювалась еспанська грипа, вбиваючи більше ніж 20 мільйонів людей; епідемія прийшла непередбачено і тому не було сили її ніхому зупинити. Від цього часу повторювалися різного роду грипи, напр., Гонконгська грипа, одначе заздалегідь знаючи симптоми, можна було її приборкати.

У 1950 році знищення довкілля і приріст населення осягнули кульмінаційну точку у всіх частинах світу. Ці проблеми існують ще й сьогодні, проте вони вже є під контролею, а все завдяки тому, що люди усвідомили собі загрозу з існуючої тенденції.

Коли попереднього сторіччя до Тексасу прибули поселенці, вони застали пiскові неурожайні поля, непридатні під ріллю. Сьогодні там родюча земля, фарми, бо люди зуміли своїм умом і працею рук перемінити піски в чорнозем. Методами фармерів у Тексасі покористувалися Альжир і континентальний К и тай, склавши за їхніми зразками праці спеціяльну програму.

Агломерація міст є в критичному стані, одначе вже почато робити заходи, щоб хоча у деякій мірі зреформувати міське життя. Зокрема архітекти давніх міст в Европі збагнули вартість стародавніх будівель і їхньої архітектури і тепер, коли ставлять нові будівлі, то застосовують зразки їхньої культури, їхньої давньої традиції та ідентичності даного народу. Нині навіть Ню Йорк, вправді під натиском банкрутства, старається створити бюджет, на якому можна б збудувати майбутнє міста.

Остаточних, зовсім ясних і конкретних думок, щодо уздоровлення і розв'язання проблем критичної ситуації людства ще немає, проте існують вже проблиски критичної і здорової думки. Не дивлячись на загально розповсюджене поняття, що нинішній світ став заволіким комплексом, щоб його охопити людським умом, сучасна суспільність досі, вже доволі часто ефективно, зуміла розв'язати деякі проблеми і завчасу зарадити лихові. Це не тільки проявилось у контролі народин, але й тоді, коли відкинено вживання суперсонічних літаків; частинною забороною

(Закінчення на стор. 3-ій)

К. Крупський

ОПОЗИЦІЯ, ЯКОЇ ЗНИЩИТИ НЕ МОЖНА

II.

В інтродукції книжки (ст. 15) Сондерс каже, що майже всі дисиденти молодого покоління не орієнтуються на Маркса, так як їхні попередники зі старої опозиції, що в малій кількості залишились живими. Молоде покоління ленінистів, каже Сондерс, засудило кремлівську анексію Західньої України, Західньої Білорусі і балтійських країн. Вони засудили цю анексію, як зламання права на самовизначення народів.

На ст. 22-ій інтродукції Сондерс доходить до чергового підналоговка „Большевицькі традиції і національне питання". Тут він вказує і на український спротив, якого багато інших авторів не хотіли добачувати. Дозволимо собі навести частину з того, що пише Сондерс про національне питання:

„Національна політика завжди була центральним показником боротьби поміж революціонерами інтернаціоналістичних тенденцій і бюрократами - реакціонерами в Совєтському Союзі. Це було одне з ключових питань, яке дало причину Леніновi зірвати зі Сталіном ще при кінці 1922 р. та приготовити боротьбу всякими силами проти бюрократії в партії та уряді. Смерть Леніна означала, що перший крок у боротьбі за усунення Сталіна з посту „генерального секретаря" з причини його шовінізму та надуживання владою не був здійснений.

„Сталін задержав владу і збільшив свою силу та бюрократичну російсько - централістичні тенденції, які він репрезентував, однак, як напрямок його тенденцій зростав, реакція на це поглиблювалась. Сталін насильно накинув на СССР шовіністичну тенденцію, не зважаючи на боротьбу лівої опозиції і революційних елементів у національних республіках, що боролись за застосування Ленінової політики, прийнятої 12-им партійним конгресом у 1923 р.

„Ліва опозиція продовжувала боротьбу Леніна за правильну національну політику, платформа лівої опозиції з 1927 р. піднесла одинадцять домагань по цьому питанню. Важливим фактом, як заувважив Йосиф Берґер, є те, що більша пропорція троцькістів, більше ніж в інших партіях, рекрутувалась з національних меншостей".

В нотатці про Йосифа Берґера сказано: „Берґер жив у СССР. Він був основником комуністичної партії в Палестині. В СССР виконував роботу в Комінтерні і в 20-их та 30-их роках знав добре троцькістів у таборах та в'язницях".

І дальше Сондерс продовжує: „Розгром лівої опозиції і зміцнення вузької російсько - шовіністичної бюрократії в партії, уряді та економіці означало кінець українізації, туркізації і т. д., що в 20-их роках осягнено під впливом Леніна і найкращих большевицьких традицій. Іван Дзюба в книжці „Інтернаціоналізм чи русифікація?" описує ту жорстоку брутальність, з якою Сталін в роках 1932-33, припинив високо позитивну програму українізації, термін, який, як каже Дзюба, повінен згадують по сьогоднішній день. Тисячі осіб з культурного життя України були вимордовані в кривавих чистках з наказу Сталіна ще кілька років перед славнозвісними всесоюзними чистками 1936-38 років.

„Очевидно, що ускладнення і труднощі для совєтської держави, і, самозрозуміло, для курсу світового революційного розвитку в загальному, спричинені національним питанням, не зникли навіть з намаганням Сталіна змести їх фізично. Прихід Другої світової війни висунув совєтську експансію в Західню Україну, Західню Білорусь і балтійські республіки. В післявоєнному періоді совєтський вплив запанував у більшій частині Східньої Европи і за Сталіновими директивами грав головну ролю в іранській, азербайджанській, монгольській, манджурській, і, зглядно, у китайській та в'єтнамській революціях.

„Ці і подібні причини поставили російське орієнтоване і вузько шовіністичну кремлівську бюрократію в конфлікт з національностевими аспіраціями і потребою широких мас народу, спрямованих у революційні напрямки. Бюрократично - мілітарний підхід сталінської бюрократії змінити капіталізм в Західній Україні і балтійських республіках примушував селян у тих районах організувати партизанські війни проти сталінського режиму.

„Дуже важливим є те, що неоленінські групи молоді, які в пізніх сорокових і ранніх п'ятдесятих роках дійшли близько до позицій старої лівої опозиції, мусіли переконатись у тому, що національні різниці з українськими і балтійськими партизанами - ветеранами були найтяжчою проблемою в координації б о р отьби проти режиму. Є фактом, що вони врешті - решт мусіли створити союз з тими „націоналніми" елементами, а це було незвичайно важливим, і очевидно виразним ключем значної вигри у тій боротьбі.

„Революційно - соціялістичні тенденції серед післявоєнних українських партизан не згадані в оцінці Ґерлянд, а це була важлива головна тенденція Української Повстанської Армії (УПА), яка проіснувала до ранніх п'ятдесятих років. УПА базувала свою боротьбу на протикапіталістичній і протисталінській програмі, в користь соціялістичної демократії".

(Продовження буде)

ПРОКЛЯМАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА ЗСА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Rights, saying: "Let me add that a bill of rights is what the people are entitled to against every government on earth, general or particular; and what no just government should refuse, or rest on inferences."

Madison became convinced of the need for a Bill of Rights and wrote Jefferson: "The political truths declared in that solemn manner acquire by degrees the character of fundamental maxims of free government, and as they become incorporated with the National sentiment, counteract the impulses of interest and passion." In the First Congress, Madison, the principal proponent of those amendments to the Constitution known as the Bill of Rights, defended them in these words: "If they are incorporated into the constitution, independent tribunals of justice will consider themselves in a peculiar manner the guardians of those rights; they will be an impenetrable bulwark against every assumption of power in the legislative or executive..."

This has truly been our national experience. So also in the international community have we come to respect and rely on the Universal Declaration of Human Rights as a fundamental statement of principles reaffirming faith in the dignity and worth of the human person and in the equal rights of men and women as the foundation of freedom, justice and peace in the world.

On December 15 we mark the one hundred eighty-fourth anniversary of the adoption of the Bill of Rights and on the Universal Declaration. It is fitting that in 1975, which is International Women's Year, we should recognize especially the contributions of women to political and social progress and underline our commitment to remove promptly such barriers that still remain in the way of their full participation in our Nation's life.

NOW, THEREFORE, I, GERALD R. FORD, President of the United States of America, do hereby proclaim December 10, 1975, as Human Rights Day and December 15, 1975, as Bill of Rights Day. I call upon the American people to observe the week beginning December 10, 1975, as Human Rights Week. Further, I urge all Americans during the coming bicentennial year to contemplate the principles of liberty and justice enunciated in the Bill of Rights and the Universal Declaration of Human Rights and to draw on them as the best means to assure our Nation's continued progress.

In Witness Whereof, I have hereunto set my hand this fifth day of November, in the year of our Lord nineteen hundred seventy-five, and of the Independence of the United States of America the two hundredth.

Gerald R. Ford

словлював незадоволення, що Конституція не містить в собі Хартії Прав, кажучи: „Хочу додати, що Хартія Прав є те, що людям належиться в противагу кожному урядові на землі, з загальному та специфічному поняттях, і що жадний справедливий уряд не може її відмовити, або обмежитися тільки до натяків про неї".

Медісон переконався в потребі Хартії Прав і написав до Джефферсона: „Політичні істини, з'ясовані в такий урочистий спосіб, з часом набирають характеру основних норм вільного правління і, як вони закорінюються в душі народу, протидіють імпульсам особистих інтересів і пристрастей". Під час Першого Конгресу, Медісон, головний пропонент цих поправок конституції, які відомі як Хартія Прав, обороняв їх цими словами: „Якщо вони будуть включені в конституцію, незалежні трибунали справедливости в особливий спосіб вважатимуть себе сторожами тих прав; вони будуть непорушним заборолом проти узурпації влади в законодавчій і виконавчій (частинах уряду)..."

Це справді було і є нашим національним буттям. Також і в міжнародній спільноті ми респектуємо і спираємося на Загальну Декларацію Людських Прав, як основне ствердження принципів, які знову потверджують нашу віру в гідність і вартість людської особи та в рівні права чоловіків і жінок, як основу волі, справедливости і миру в світі.

15-го грудня ми відмічуємо 184-ту річницю схвалення Хартії Прав, а 10-го грудня — 27-му річницю Загальної Декларації. Тому личить, щоб в 1975-му році, який є Міжнародним Роком Жінки, ми визнали особливо вклад жінок в політичний і суспільний розвиток та підкреслили наше зобов'язання позбутися швидко всіх перепон, які все ще стоять на перешкоді до їхньої всецілої участи в житті нашого народу.

Тому я, Джералд Р. Форд, Президент З'єднаних Стейтів Америки, оцим проголошую 10-го грудня 1975 Днем Людських Прав і 15-го грудня 1975 Днем Хартії Прав. Я закликаю увесь американський нарід відзначити тиждень, починаючи від 10-го грудня 1975, як Тиждень Людських Прав. В дальшому, я закликаю всіх американців призадуматись протягом надходячого року 200-річчя Америки над принципами волі і справедливости, проголошеними Хартією Прав і Загальною Декларацією Людських Прав, та черпати з них як з найкращого засобу для забезпечення постійного прогресу нашої Нації.

В доказ цього, я оцим поклав свій підпис цього 5-го дня листопада, року Божого тисяча дев'ятсот сімдесят п'ятого і з Незалежности З'єднаних Стейтів Америки двохсотного.

Джералд Р. Форд

М. Хом'як

ІРИНА ПАВЛИКОВСЬКА

(* 26 лютого 1901 — † 25 вересня 1975)

(2)

Велику ролю відограв при цьому журнал „Нова Хата", призначений не тільки для українських родин на південно-західніх землях України, але й між українськими родинами в розсіянні сущими, бо подавав зразки українського народного мистецтва в пристосуванні до сучасного одягу і ношi та пропагував виставки. Крім того біля журналу, зразково редагованого під проводом Лідії Бурачинської, об'єдналась талановиті українські мисткині, письменниці і поетеси. Тому журнал міг виконати корисну працю в політичній зрозумінні значення українського народного мистецтва.

Одружившись з відомим кооперативним і суспільно-політичним діячем інж. Юліяном Павликовським, головою Ревізійного Союзу Українських Кооператив, пізніше теж сенатором, пані Ірина була не тільки зразковою матір'ю доні Віри, але і вірною співробітницею свого чоловіка, організуючи домашній хатній промисел, передусім ткацький, в кооперативній формі. Здійснюване гасло „В об'єднаних власних сил — до добра і краси" об'єднало найширші маси українського громадянства в одну нерозривну цілість, свідому своїх цілей і завдань. Західньо-українська кооперація давала не тільки працю безробітним українцям і підтримувала українське приватне шкільництво, допомагала освітньо-культурним і суспільно-національним справам українського народу в Польщі, але найважливіше — була дуже доброю школою господарсько-суспільної самоорганізації. Кооперативна ідея відкривала реальні можливості продовжувати визвольні змагання в нових, незвичайно-важливих умовинах політичного життя. Повсякчасне здійснювання гасла „свій до свого" зміцнювало не тільки господарсько-економічні основи життя українського народу в Польщі, але й переконало його, що найкращою запорукою його росту і розвою на всіх ділянках суспільно-національного, освітньо-культурного і господарсько-економічного життя є найтісніша співпраця всіх верств українського народу. Віра у власні сили набрала реального змісту і це гасло давно перестало бути пустим звуком, крилатою фразою. Це найкраще виявили „масові погроми" під час сумнозвісної т. зв. „пацифікації" в 1930-их роках, що їх провів польський уряд з шовіністичними колами польського громадянства, щоб розбити і залякати український нарід та спинити його дальший ріст. Не зважаючи на великі людські жертви і мільйонові матеріяльні втрати, українське громадянство не попало в паніку ні не пішло в розтіч, але ще міцніше об'єднилось довкола свого проводу. І знамение українське жіноцтво ішло рівним кроком з чоловіками. І тому раділа Ірина Павликовська, бо ж вона була однією з тих провідниць, що їх висунуло життя — буття героїчного українського народу в перші лави. Саме ця муравлина щоденна праця була теж і найкращою школою для нових провідниць з-поміж гущі народу.

Але цей ріст і тужавіння цілого українського народу знищила Друга світова війна, що переметнула вздовж і поперек по цілій Україні і по кожній її найдальшій закутині. Рятуючи саме життя своє, свого чоловіка і своєї доні, пані Ірина опинилась під час Першої большевицької окупації в Кракові і негайно кинулась з невичерпною енергією до праці серед українського жіноцтва Підляшшя, Холмщини з'Підляшшям і Лемківщини, та organізує нову централю „Гуцульське Мистецтво" з такою самою метою; допомоги домашньому промислові. Під час німецько-большевицької війни вертається на коротки час до Львова і докладає всіх зусиль, щоб наново відбудувати кооперативну мережу, позбирати розсіяних працівників кооперативи „Українське Народне Мистецтво" і рятувати від повної загибелі килимарські майстерні гуцульського мистецтва в Косові, далі такі ж майстерні в Глинянах та Яворові, наближалась бо друга большевицька окупація України. З новою хвилею утікачів з України родина Павликовських опинилась у Німеччині, де пережила літом 1945 р. копмарні сцени: ловлі і насильного вивозу українців большевиками до СССР, на знищення або до концентраційних таборів. І знову пані Ірина кидається у вир життя і за її почином постає „Об'єднання українських жінок" у Німеччині, яке вона очолює в роках 1945-1950, є співосновницею фонду „Мати і дитина" та входить у склад управи Центрального Представництва Української Еміграції в Німеччині з осідком в Авгсбурзі. І сильно їй в труду і зусиль треба було, щоб переконати Головне Управління західніх альянтів і Головну Кватиру УНРА, щоб українських утікачів не утотожнювали з їхнім державним громадянством, але визнали окремо українську національну групу і згодилися на організацію окремих українських таборів. Як тільки вдалось поладнати успішно всі ті справи включно з припиненням вивозу до СССР, перед українськими утікачами стала в цілій ширині справа переселення з таборів до інших країн Европи, обох Америк і Австралії.

(Продовження буде)

ЧІКАГО ВШАНУЄ ПРОФ. Д-РА В. КУБІЙОВИЧА

Чікаго, Ілл. — Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" за благословенням Владик Українських Церков і Голови Українського Євангельсько-Об'єднання влаштовує тут в суботу, 29-го листопада ц. р. о год. 7-ій вечора в залі Шератон Чікаго готель — бенкет у пошану проф. д-ра Володимира Кубійовича з приводу його 75-ліття. Чистий прибуток призначений на фонд закінчення друку Української Енциклопедії.

ЛЮДИНА І ЇЇ МАЙБУТНЄ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

застосовувати хемічні середники в поборюванні комах, бож ті хемікалії зробили споживання городовини і садовини шкідливим; також у деяких стейтах слушно заборонено вживати відоме Ді-Ді-Ті тощо. Цих кілька прикладів ілюструє, що ніхто інший, тільки людина сама, застановившися над проблемами, зуміла їх розв'язати.

Однією з характеристичних рис цього часу є ще і це, що люди сьогодні раптово потраплять змінити свій погляд на дану тенденцію, а навіть зовсім її опрокинути. І це діється переважно не із-за якоїсь офіційної директиви, а спонтанно виростає з-поміж народу.

Сьогодні ніхто вже не відважиться сказати, що людство мусить підкоритися імперативам технології. Нинішньою метою у світі є радше чинити так, щоб винаходи технології можна було використати для прагнень, потреб і добра людства. Гуща самих тільки по собі технологічних винаходів не віщує нічого доброго, доки вона не буде керована вправними людськими умами, доки людина не потрапить в пору реагувати на деякі її неґативні явища, які нині наглядні не тільки в Америці, але й по всьому світі. Тому кожна раціональна людська думка в поборюванні шкідливих симптомів цього часу, які виринають водночас із здобутками в технології, враховується, як конечна допомога майбутньому.

СТАНИЦЯ БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ 1-ОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
відзначає

30-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ

В програмі:
- Святочне слово — ппполк. МИХАЙЛО ЛІЩИНСЬКИЙ, голова Станиці.
- Спогади із заслання — ЛЕВ ФЕДОРУК, учасник боїв під Бродами, кол. в'язень сов. концтаборів.
- Дивізія в поезії і прозі — мистецьке читання виконують: актори ВІРА ЛЕВИЦЬКА, МАРІЯ КАРПЯК; студенти: ЗОРЯНА ЛУЦЬКА, АНДРІЙ ВОЙКО, ОЛЕГ ЗАВАДІВСЬКИЙ.
- Модератор: мґр ОЛЕКСАНДЕР ЛУЦЬКИЙ.

Неділя, 23 листопада 1975 р.
год. 4-та по пол.
Заля УСО „Тризуб"
4932 Н. Брод вул., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

УКРАЇНСЬКІ ЄВАНГЕЛЬСЬКІ СПІВАКИ

ЄВАНГЕЛЬСЬКА УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА з ЮНІОН, Н. Дж.
сердечно запрошує всіх християн, незалежно від їх віровизнання на

БОГОСЛУЖЕННЯ

яке відбудеться

**на Союзівці
дня 22 листопада 1975 року
о 8-ій год. вечора**

- На цьому Богослуженні будуть виконуватися найновіші євангельські пісні з України хором і квартетом, який 2 рази відвідав Україну, а також візьмуть уділ духова і струнна оркестри.
- Буде також представлена радіопрограма, яка щотижня передається на Україну з нашої церкви.
- На закінчення буде виголошена проповідь.

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у НЮ ЙОРКУ
64-ий ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

П'ятниця, 21 листопада 1975 р.
„УКРАЇНСЬКИЙ ВЕРТЕП"

І. Історія українського вертепу — ЛЮБОВ ВОЛИНЕЦЬ
ІІ. Наш вертеп у прозірках — СЛАВИ ГЕРУЛЯК

Початок — год. 7:30 веч.

УВАГА! УВАГА!

Рочестер і околиця!

ОСОБЛИВЕ СВЯТО —

ДЕНЬ ПОДЯКИ

ЗА ЖНИВА ІЗ УРОЧИСТІСТЮ СВЯТОГО ЗА ВІРОЮ ХРИЩЕННЯ
відбудеться
в УКРАЇНСЬКІЙ БАПТИСТСЬКІЙ ЦЕРКВІ в РОЧЕСТЕРІ, Н. Й.

дня 23-го листопада 1975 р.
о годині 1:30 пісня обіду.
Адреса Церкви:
2052 St. Paul Street, Rochester, N.Y. 14621
Головним промовцем буде голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства,
пастор ОЛЕКСА ГАРБУЗЮК
На це особливе Богослуження й наші щонедільні Богослуження всіх сердечно запрошуємо.
За ЦЕРКОВНУ РАДУ
МИКОЛА СЛУК, проводячий

ВОНИ ПОТРЕБУЮТЬ ВАШОЇ ЛЮБОВИ І ДОПОМОГИ

Мала Ольга живе в далекій Арґентіні. Нею як й іншими такими самими дітьми опікуються Сестри Василіянки та Сестри Служебниці. В Арґентіні є багато потребуючих дітей. Ці діти ніколи не мали б кращих умовин життя та змоги пізнати наші традиції, якщо хтось їм в тому не допоміг би.

Тепер є якраз час, коли Христос закликає нас виявити нашу турботу про наших братів в Арґентіні, спомагаючи наші місійні станиці та місіонарів. Наша пожертва може багато зробити для тих українців, що у великій потребі. Українське Місійне Товариство в Стемфорді має за своє завдання розвинути правдивого і активного місійного духа серед наших вірних і придбати фонди на потреби убогих українських місійних станиць в Арґентіні.

Віра і традиція не є чимось, що може бути одідичене через наслідство дітей від батьків, Св. Євангелія, наш обряд мусять бути проповідувані і вивчені, щоб їх можна пізнати і зберегти.

І в тому не може бути ніякого сумніву. Місійне зусилля і праця серед наших Братів Українців в Арґентіні є дуже важливими в напрямі збереження себе та своєї ідентичности.

Христос живе між нами „з нами Бог!"

Допоможіть нам допомагати менш щасливим братам-українцям в Арґентіні. Жертвуйте з любов'ю!

UKRAINIAN CATHOLIC MISSIONS
195 Glenbrook Road
Stamford, Connecticut 06902

Enclosed is my gift of $ ______________ for the Missions.
Name ______________________________
Address ______________________________
City, State, Zip ______________________________

ВЕЛИКА ГРОМАДА...

Закінчення зі стор. 1-ої)

сів від ОМУА і д-р Богдан Стебельський від Секретаріяту СКВУ в Канаді, передаючи при цьому особисті слова співчуття о. Кушніра, від КУК та від багатьох канадських організацій і від Світової Федерації Визвольного Фронту.

У п'ятницю, 14-го листопада ранком, по відправі чину парастасу оо. Іваном Ткачуком та Володимиром Базилевським, численна жалобна громада в довгій валці авт відпровадила тлінні останки Володимира Ласовського на вічний відпочинок на український Пантеон у Бавнд Бруку. По закінченні похоронних обрядів обсипано домовину квітами, а родина Покійного запросила присутніх на поминки до церковної залі при Консисторії УПЦ. Першою промовила ммґ Уляна Целевич від СФУЖО, яка для прослави Покійного запропонувала започаткувати збірку на фонд побудови пам'ятника на його могилі. Цю ідею піддержав прем'єр Юліян Ревай і заявив, що пожертви можна висилати до кредитівки „Самопоміч" в Ню Йорку на конто фонду побудови пам'ятника на могилі Володимира Ласовського, зібрано понад 800 дол. Дальше промовляли о. Володимир Базилевський, член Секретаріяту СКВУ, мистець Петро Андрусів, Аркан Степаняк, і арх. Іван Заяць, та письменниця Оксана Керч (Оксана Куліш). Від родини промовляли три сини Покійного: скрипаль Ярополк, мистець Ждан і Лев, а вдова, письменниця Мирослава, прославляючи свого покійного мужа, подякувала усім за участь в похоронах. Кінцеву молитву провів о. Іван Ткачук. Поминки закінчено відспіванням „Вічная пам'ять".

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ!

За взірцеве виконання своїх обов'язків на Оселі Українського Народного Союзу Союзівка,

п. Марійка Галайдіда

ОДЕРЖАЛА СТИПЕНДІЮ 100.00 ДОЛ.

від ОЛЬГИ ФАРАОНІВ

Інж. Іван Жуковський закінчив плян перебудови Дому ОУВФронту

Ню Йорк (Н. Н.). — Інженер - архітект, випускник Чеської Високої Технічної Школи, професор УТГІ Іван Жуковський закінчив плян відповідної перебудови деяких хчастин великого дому при 136 Друга евеню і 43 Ст. Маркс Плейс у Ню Йорку. Дім цей набуто для потреб Організацій Українського Визвольного Фронту та інших українських установ, у тому й Літературно - Мистецького Клюбу, УМІ, ОМУА та ін. Дім закупив Комітет на чолі з мґром Євгеном Лозинським. До складу Комітету ввійшли ще Микола Зацухний, Михайло Салдан та Кирило Пиль. Плян часткової перебудови Дому передано на затвердження управі міста Ню Йорку, де не передбачається жадних утруднень. У цьому великому 6-поверховому домі, крім приміщень для складових організацій Визвольного Фронту, будуть приміщені також Школа Українознавства Осередку СУМА ім. ген.-хор. Т. Чупринки - Шухевича, бібліотека, фахово обладнане книгосховище тощо. За обрахунками інж. І. Жуковського, у великій залі зі сценою будуть поміщені понад 230 крісел. Крім приміщень для установ, у Домі можна буде винаймати житлові приміщення та будуть кімнати для приїжджих гостей.

На відповідну перебудову новонабутого Дому ОУВФронту надходять до Комітету безвідсоткові позички, а також пожертви. Дотепер надійшло понад 45,000 дол. безвідсоткових позичок та близько 2,000 дол. пожертв. Чергових жертводавців прохається звертатися до Головної Управи ООЧСУ в Ню Йорку при 315 Схід 10-та вулиця, або телефонувати: (212) 982-1170.

Інж. Іван Жуковський, уроджененць зеленої Буковини, що в 1928 р. збудував у Чехо - Словаччині велику лікарню, коштом 80 мільйонів чеських корон. По війні працював у різних будівельних фірмах, з 1950 р. живе в Америці, а в 1952 р. одержав ліценцію на фахову працю. Спершу працював у будівельних фірмах, тепер провадить власне бюро.

Патріярхат і проблема УКПЦ... Патріярхат і проблема УКПЦ були темою доповіді д-ра Михайла Кушніра в Асторії

Асторія, Н. Й. (Н. Н.) — Справи Української Католицької Помісної Церкви і завершення її патріярхатом були темою довшої доповіді відомого політичного, громадського й культурного діяча та мистецтвознавця д-ра Михайла Кушніра з Вашінґтону, яку він виголосив тут в неділю, 16 листопада ц. р. в Домі СУМА з ініціятиви Комітету Оборони української мови і традицій в УКП-Церкві.

Українські Церкви, — твердив доповідач, — були завжди духовими твердинями, що з них століттями український народ черпав скарби духа. Самозрозуміло, що в парі з наступом ворога на Церкви йшов також наступ на українську культуру і її надбання — традиції, побут, звичаї тощо, як також носіїв цієї культури.

Переходячи до справ Української Католицької Церкви, а зокрема вітки цієї Церкви на поселеннях, д-р М. Кушнір закликав всіх мирян виявити всебічну моральну й матеріяльну підтримку найвищому Проводові цієї Церкви й особі Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, а через нього Архиєпископському Синодові, який є для нас найвищим церковним керівництвом. При тому він звертав увагу на важливість задержання української мови в церквах, що має велике значення не тільки для підкреслення окремішности нашого обряду, але також для здержання денаціоналізаційних процесів, які немов іржа гризуть наш національний організм. „Немає вже відступу від рішення яке зробив Патріярх Йосиф І, прийнявши титул Патріярха, і в такій хвилині ніхто немає права і не сміє залишити Блаженнішого осамітненого, — заявив вкінці своєї доповіді — д-р Михайло Кушнір, якого присутні (понад 100 осіб) вітали оплесками.

Декілька осіб взяли участь в дискусії і, відповідаючи їм, д-р М. Кушнір вияснив ще багато справ, що ними цікавиться громада. Зборами, які розпочалися і закінчились молитвою, що її провела Мати Марія, ЧСВВ, проводив голова Комітету Степан Гробельський, який поділився ще з присутніми своїми спостереженнями з Українських Днів в Римі.

ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО
ВІДДІЛ НЮАРК-ІРВІНГТОН
повідомляє, що

в неділю, 23 листопада 1975 р.
о год. 1-ій після Служби Божої в церкві
СВ. ІВ. ХРЕСТИТЕЛЯ у НЮАРКУ, Н. Дж.
відправлена буде

ПАНАХИДА

за БЛ. П. ЄПИСКОПА-ІСПОВІДНИКА
Василя Величковського
о. МИХАЙЛА ЛУЦЬКОГО і всіх ЗАМУЧЕНИХ ЗА ВІРУ ХРИСТОВУ в УКРАЇНІ

•

Того самого дня о год. 6:30 веч. в домівці „ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧІ" при вул. Сенфорд
відбудеться

Інформаційний Вечір

В програмі доповідь про справи УКЦеркви — мґр ЕВА ПІДДУБЧИШИН.
Слово маестра ЙОСИПА ГИРНЯКА
Прозірки і маґнетофонна стрічка з Українських Святкувань у Римі.

УПРАВА ВІДДІЛУ

Замість квітів на могилу нашої Свахи, Матері нашого Шваґра і Кузена

бл. п. Катерини з Кохаликів Дякунчак

вдови по адвокатові Юрієві
на фонд „ЦЕРКВА в ПОТРЕБІ" складають:

Марія і Володимир БАРАГУРИ	$25.00
Дзвінка і Іван БРИКОВИЧІ	25.00
Софія і Орест ПИТЛЯРІ	10.00
Разом	$60.00

З глибоким сумом повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 17-го листопада 1975 року, несподівано відійшов у Вічність на 84-му році життя, наш Найдорожчий
ТАТО, ДІДО і ПРАДІД

бл. п.
АНТІН КЛИМИШИН

довголітній член Братства св. о. Миколая 5-го Відділу УНС в Асторії, Н. Й. Покійний походив із села Сівка, повіту Калуш в Західній Україні.

ПАНАХИДИ: у вівторок і середу, 18 і 19-го листопада, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Квіна на Бродвею і 36-ій вулиці в Асторії.

ПОХОРОН в четвер, 20-го листопада 1975 р. о год. 9-ій рано з церкви Чесного Хреста на цвинтарі св. Михаїла.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Полишив у смутку:
дочку МАРІЯННУ
сина ІВАНА з родиною
дочку АННУ СОЛОВСЬКУ з родиною
11 внуків і 14 правнуків

У ДЕНЬ АНГОЛА
св. п. отця протоієрея
ПАВЛА ШПІРУКА

що припадає на 19-го листопада, будуть відправлені після Святої Літургії

ПАНАХИДИ
в неділю, 23 листопада ц. р.

1. В Церкві-Пам'ятнику Св. Апостола АНДРІЯ в БАВНД БРУЦІ, Н. Дж.;
2. В Церкві Святого Апостола ЛУКИ в СИРАКЮЗАХ, Н. Й.;
3. В Соборі Святого ВОЛОДИМИРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.;
4. В Церкві Св. Апостола АНДРІЯ у ВАШІНҐТОНІ, Д. К.

Друзів і Знайомих прошу про участь у молитвах за спокій душі св. п. о. прот. Павла.
Горем прибита —
пані-матка ТАЇСІЯ ШПІРУК з РОДИНОЮ

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої, Невіджалуваної
СЕСТРИ, БРАТОВОЇ

бл. п.
ОЛЬГИ НІМИЛОВИЧ замуж. ТАРАТУЛА

яка відійшла у Вічність 18-го листопада 1973 р.
буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
у вівторок, 18 листопада 1975,
о год. 6-ій веч.
в КЛІВЛЕНДІ при 850 Starkweather Avenue
о. Крилошанином ЕВГЕНОМ БОДНАРЕМ.
Просять Кревних, Друзів та Знайомих про молитви за спокій Душі Покійної —
брат — ЯКІВ з Дружиною
брат — ЗЕНОН

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА в ЗСА
з великим жалем повідомляє, що дня 11-го листопада 1975 р. в Детройті відійшла у Вічність, несподівано й передчасно, довголітня фінансова референтка Головної Управи УЗХ

сл. п.
КАТЕРИНА ОНИСЬКІВ

ПОХОРОН — в суботу, 15-го листопада ц. р. з похоронного заведення М. Градовської.

•

Опечаленій горем Родині, складаємо на цьому місці щирі співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА УЗХ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, ще в п'ятницю, 3-го жовтня 1975 р. ненадійно упокоївся в Бозі наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДУНЬО та БРАТ

бл. п.
ІВАН СЕМЕНЮК

уроджений 1904 р. в Жабю, Гуцульщина, Зах. Україна.
ПОХОРОНЕНО Покійного в понеділок, 6-го жовтня 1975 р. у Глен Бирні (біля Балтімор, Мд.).

Горем прибиті:
дружина АНАСТАЗІЯ і син ІВАН та брати ПАВЛО і ВАСИЛЬ з родинами в Жабю, Україна
син ЮРІЙ з дружиною і дітьми та сестра ПАРАСКЕВІЯ ВЕРБИЦЬКА з родиною в Америці
дочка МАРІЯ з родиною в Австрії
і брат д-р ЮРІЙ СЕМЕНЮК в Еспанії

Субота, 22 листопада 1975 р.
АВДИТОРІЯ ВІРМЕНСЬКОЇ КАТЕДРИ
при 630 2-га Авеню в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.
(між 34-35 вулицями) ПОЧАТОК год. 9-та веч.

ОСЕРЕДОК СУМА ім. ген.-хор. Т. ЧУПРИНКИ в НЮ ЙОРКУ
— влаштовує —
ВЕЛИКУ ОСІННЮ ЗАБАВУ

Гратиме популярна оркестра *Рушничок*
з Монтреалю, Канада
Аранжер забави — ОЛЕГ ГЕНЗА

- Столики просимо замовляти в Канцелярії Осередку СУМА, тел. (212) 475-6467.
- На забаву запрошуємо Громадянство і Молодь м. Ню Йорку й околиць.

Відзначення Листопадових Роковин у Гартфорді

Відслуженням в українських церквах Богослужень в намірені Українського Народу та Панахид за поляглих борців за волю України започатковано святочне відзначення 57-их роковин Листопадового Зриву.

В пополудневих годинах, в Українському Народному Домі, відбулась святочна Академія. Після відспівання американського гимну, голова Відділу УККА д-р Осип Теслюк, привітавши присутніх, в короткім слові схарактеризував значення 1-го листопада для української визвольної справи з перспективи минулого й мабутнього.

У збірній деклямації учні 7-ої кляси віддеклямували вірш Р. Купчинського „1-ше Листопада".

Д-р Михайло Снігурович виголосив надзвичайно добре опрацьовану історично-документальну промову, яку авдиторія вислухала з великою увагою та щедро нагородила оваційними оплесками, Аналізуючи боротьбу українського народу, а зокрема підготову до Листопадового Зриву, шановний прелеґент навів ряд документальних фактів та особистих арґументів з відповідними до них коментарями.

За словами прелеґента значення 1-го Листопада колосальне. Не було б 1-го Листопада, не було б 22-го січня 1919 року, не було б УВО, ОУН, Карпатської Січі, 30-го червня 1941 р., УПА і Дивізії УНА.

Оля Якимів з їй притаманною ніжністю віддеклямувала поему М. Вільшини „Листопад".

Кінцевою точкою був виступ хору „Діброва" в соєсму побільшеному складі, який відспівав три пісні, „Як стрільці йшли з України" — Р. Купчинського, „Не всихайте пишні квіти" — Л. Українки, і „Накрила нічка". Всі три пісні були добре виконані, за що належиться повне признання дириґентові хору інж. А. Пришлякові та всім хористам, які не жаліють часу й труду для популяризації української пісні.

Численно зібрана публіка надала цій імпрезі вимковосвяточного характеру та належної пошани до тих, що на жертівнику Батьківщини склали найвищу ціну — власне життя.

Відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено святочну академію.

П. Ш.

У ПІДГОТОВІ ДО СВЯТКУВАНЬ 200- І 100-РІЧЧЯ

Українська громада в Джерзі Сиіті, як і мабуть усі українські громади в Америці, приготовляється до відповідного відзначення в наступному, 1976-му році, 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя Українського Поселення в цій країні. Підготову веде створений з ініціятиви Відділу УККА окремий Комітет, що його очолює молодий місцевий адвокат Роберт Челяк (на фото зліва), який приймає від скарбника місцевого Народного Дому чек на $200.00, як першу вплату із призначених на ціль очолюваного адв. Челяком Комітету $800.00.

Кіссінджер критикує СССР за зволікання справи обмеження зброї

Вашінґтон. — У понеділок, 10 листопада, державний секретар Генрі Кіссінджер висловив роздратування фактом, що Совєтський Союз відкинув останні пропозиції ЗСА щодо обмеження атомової стратегічної зброї та що Москва зі свого боку не подала жадних інших пропозицій. Під час його першої пресової конференції від звільнення Джеймса Шлесінджера з посту секретаря оборони, Кіссінджер признав, що між ним і Шлесінджером існували розбіжності щодо питання обопільного обмеження атомової зброї, але підкреслював, що Москва, а не розбіжності в поглядах членів уряду ЗСА є головною причиною труднощів щодо нового договору між ЗСА та СССР. Деякі коментатори твердять, що гостра критика Москви Кіссінджером мала на меті переконати американський народ і пресу, що із звільненням Шлесінджера уряд ЗСА не послабить свого становища відносно Москви та щодо державної оборони.

Пам'яті о. прот. М. Коханського

Дня 8-го жовтня ц. р. рознеслась сумна вістка про ненадійну смерть о. прот. Мих. Коханського. Тіло Покійного спочивало в Свято-Троїцькому Соборі УАПЦ в екзилі, в Брукліні, де й в днях 9-го та 10-го відправлено панахиди за спокій душі Покійного. Правив о. настоятель Сергій Кіндзеравий — Пастухів у співслуженні, о. протопресв. І. Ткачука.

Дня 11-го жовтня після заупокійної Служби Божої, що її відправили оо. Сергій Кіндзеравий — Пастухів та о. протопресв. Іван Ткачук, тіло привезено до Церкви Пам'ятника в Бавнд-Бруці. В часі Служби Божої, в Брукліні почесну варту біля домовини тримав обласний отаман Українського Вільного Козацтва Б. Дацьківський із побратимами, а в церкві в Бавнд Бруці долучився з своїм прапором от. Іван Стецькович з Кліфтону, бо Покійний о. прот. М. Коханський був секретарем УВК, станиці ч. 15 в Кліфтоні. Хоча була дощова злива, домовину Покійного супроводжали численні громадяни. Домовину в церкві, при дверях зустрів настоятель Церкви-Пам'ятника, о. митроф. прот. П. Фалько. Владика Митрополит Мстислав очікував уже в церкві на прибуття тіла Покійного та виголосив співчутливе слово, в якому розповів про тернистий шлях, яким пройшов Покійний о. прот. М. Коханський. Митрополит Мстислав висказав жаль, що відходять священики, яких ніким заступити. Згадав і про розбиття в нашій церкві. Відтак у супроводі оо. Фалька, Земляченка, Ф. Істочина, Б. Желехівського, С. Кіндзеравого та о. І. Ткачука відправив панахиду по Покійному. Серед дощової зливи домовину довезено до місця спочинку. Надгробне моління відслужив о. С. Кіндзерявий, а гріб запечатав о. протопресв. І. Ткачук. Тризна по Покійному відбулася в залі Сестрицтва в Бавнд-Бруці. Промовив перший о. протопресв. Іван Ткачук, згадавши, як то він з благословення Покійного Владики Архиєп. Палладія в 1966 р. спровадив з Полщі „зем-одзисканих„ до Ню Йорку, о. прот. М. Коханського, отож був його спонзором. Згадав про служіння св. п. М. Коханського в нашій церкві, тяжкий шлях, що перейшов у Польщі, а в минулому році помер у Польщі син Борис, що було для Покійного великим ударом, бо польська амбасада відмовила йому візи до Польщі. О. мітрат Б. Желехівський згадав, як то він працював в Констисторії пізнав о. М. Коханського, і окрім інших гарних прикмет Покійного, згадав його велику любов до рідного слова — книжки. Обласний отаман Б. Дацьківський згадав Покійного як капеляна УВК, дуже працьовиту, скромну людину. Ред. П. Ямняк прощав Покійного від громади Кліфтону, підкресливши його патріотизм, який він виявив, виконуючи функції капеляна в УВК. Від станиці ч. 15 УВК в Кліфтоні прощав Покійного, як свого секретаря от. І. Стецькович. Обласний отаман Б. Дацьківський зголосив дві учениці Покійного, Стефанію Грицьков'ян та Олю Бучковську, які хотіли віддати честь своєму учителеві. Дуже цікаво насвітлив життя Покійного Петро Стахів, співсельчанин Покійного. Покійний уродженй села Бібрка, Ліського повіту. Уже в 1935 р. як український революціонер він зорганізував українську молодь, очевидно, окупаційна людова Польща того йому не дарувала, переслідуючи і арештуючи його й засудивши на 10 літ тюрми. Просидів 6 з половиною років і в наслідок амнестії вийшов на волю. Перебування у тюрмі підірвало його здоров'я, і він діставши ліки, ділився з іншими своїми співбраттями. Останнім промовцем був о. Кіндзеравий — Пастухів Він звернув увагу, що Покійний о. Мих. Коханський був рідкістю між священиками, був повноцінною і недволикою людиною. На закінчення тризни, на пропозицію обласного отамана Б. Дацьківського відспівано улюблені пісні Покійного, а саме „Видиш брате мій, товаришу мій", що її сольо, першу стрічку проспівав член УВК Яків Шелестун, а теж наступну його улюблену пісню „Боже Великий, Єдиний". Всі промовці склали пані-матці та родині глибокі співчуття.

Як згадано, Покійний о. прот. М. Коханський уродженець Лемківщини, села Бібрки, повіту Ліського. Тут скінчив народну школу, дяківську школу в Глухові, в 1939 р. одружився з Анною Федорко. В рр. 1940-42 учителював, 1942-44, був дириґентом церкви, в 1947-53 його інтерновано. В 1962 р. він кінчає в Варшаві семінарію, в цьому ж році стає діяконом, а в священики рукоположив його Вроцлавський Владика Василій Дорошевич. Опісля його вислано на „земі одзискане", де був парохом в селі Тшебетів, повіт Щецін. У грудні 1966 р. прибув до Ню Йорку, допомагав при Свято-Троїцькій церкві, був три роки настоятелем церкви Пресвятої Тройці в Кліфтоні, по приїзді — парохом у Ютиці, а востанніх часах в Юніон-Дейлі.

Так закінчив свій тяжкий життьовий шлях. На жаль, цього священика — патріота, за життя не доцінювали й не розуміли його палкої вдачі і його патріотизму. Горів патріотизмом до українського народу, уболівав його долею і з того приводу страждав.

Петро Ямняк

ТАРЗАН. Ч. 7397. Хижак атакує!

Як ви напевно догадалися, французька поліція встановила мою ідентичність...

Опісля, переживши багато різних пригод, я навіть відшукав ту дівчину!...

Не можучи довше протистоятись спокусі, яка находилася внизу...

...лютий хижак заревів і довів до типового кінця кількахвилинний спокій в джунглях!